

Sygn. akt IV Ka 499/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2019 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:

SSO Sylwana Wirth (spr.)

Sędziowie:

SSO Krzysztof Płudowski,

SSO Agnieszka Połyniak

Protokolant:

Agnieszka Strzelczyk

przy udziale Aleksandra Sieńkowskiego Prokuratora Prokuratury Okręgowej del. do Prokuratury Regionalnej
po rozpoznaniu w dniu 25 września 2019 r.

sprawy B. W.

syna L. i B. z domu C.

urodzonego (...) we W.

**oskarżonego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii
na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonego
od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku**

z dnia 16 lutego 2018 r. sygnatura akt II K 51/18

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok to jest rozstrzygnięcia zawarte w punkcie I i II części dyspozytywnej tego wyroku;

II. na podstawie art. 85 § 1 kk i art. 86 § 1 kk łączy kary pozbawienia wolności orzeczone w punktach I i II dyspozycji i wymierza oskarżonemu karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 45 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego przepadek na rzecz Skarbu Państwa kwoty 837 000,00 (osiemset trzydzieści siedem tysięcy) złotych tytułem równowartości korzyści majątkowej osiągniętej przez oskarżonego z przestępstw opisanych w punkcie I i III części wstępnej wyroku;

IV. na podstawie art. 63 § 1 kk zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania od 25 stycznia 2019 roku do 28 maja 2019 roku;

V. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

Sygnatura akt IV Ka 499/19

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 lutego 2018 roku (sygnatura akt II K 51/18) Sąd Rejonowy w Kłodzku:

I. oskarżonego B. W. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku a wyczerpującego ustawowe znamiona przestępstwa z art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 §1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. z tym, że przyjął, iż sprzedał T. L. celem dalszej odsprzedaży środek odurzający w postaci ziela konopii inne niż włókniste i za to na podstawie art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. wymierzył mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności i na podstawie art. 33§1 i §3 k.k. wymierzył karę grzywny w wymiarze 250 (dwieście pięćdziesiąt) stawek dziennych przy przyjęciu stawki dziennej w wysokości 70 (siedemdziesięciu) złotych,

II. oskarżonego B. W. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku a wyczerpującego ustawowe znamiona przestępstwa z art.56 ust.1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r.o przeciwdziałaniu narkomanii z tym, że przyjął, iż wprowadził do obrotu środek odurzający w postaci ziola konopii innego niż włókniste i za to na podstawie art. 56 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

III. oskarżonego B. W. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt III części wstępnej wyroku a wyczerpującego ustawowe znamiona przestępstwa z art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii z tym, że przyjął, iż środkiem odurzającym wprowadzonym do obrotu było ziele konopii inne niż włókniste i za to na podstawie art.56 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i na podstawie art. 33§1 i §3 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wymiarze 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych przy przyjęciu stawki dziennej w wysokości 70 (siedemdziesięciu) złotych.

IV. na podstawie art. 85§1 k.k. i art. 86§1 i §2 k.k. połączył orzeczone wobec B. W. w pkt I, II, III kary pozbawienia wolności oraz w pkt I i III kary grzywny i wymierzył łączną karę 6 (sześć) lat pozbawienia wolności i 300 (trzystu) stawek dziennych grzywny przyjmując, iż stawka dzienna wynosi 70 (siedemdziesięciu) złotych.

V. na podstawie art. 45§1 k.k. orzekł, wobec B. W. przepadek na rzecz Skarbu Państwa kwoty 837.000,00 (osiemset trzydzieści siedem tysięcy) złotych tytułem równowartości korzyści majątkowej osiągniętej przez oskarżonego z popełnionych przestępstw opisanych w pkt I i III części wstępnej wyroku.

VI. na podstawie art. 63§1 k.k. zaliczył oskarżonemu B. W. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania od dnia 25 stycznia 2017r. do dnia 16 lutego 2018r.

VII. oskarżonego K. Z. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, tj. przestępstwa z art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii z tym, że przyjął, iż środkiem odurzającym było ziele konopii inne niż włókniste i za to na podstawie art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i na podstawie art. 33§1 i §3 k.k. wymierzył karę grzywny w wymiarze 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych przy przyjęciu stawki dziennej w wysokości 70 (siedemdziesięciu) złotych.

VIII. na podstawie art. 63 §1 k.k. zaliczył oskarżonemu K. Z. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania od dnia 25 stycznia 2017r. do dnia 15 września 2017r.

IX. na podstawie art. 70 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa i zarządził zniszczenie dowodów rzeczowych w postaci:

- telefon C. zarejestrowany pod poz. (...)
- torby materiałowej N. zarejestrowanej pod poz. (...);
- ziele konopii innych niż włókniste ujawnione w torbie marki (...) grama zarejestrowane pod poz. (...);
- torby sportowej (...) zarejestrowanej pod poz.(...),

a znajdujących się na przechowaniu w depozycie WPN KWP K..

X. na podstawie art. 624§1 k.p.k. zwolnił obu oskarżonych w całości od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych zaliczając wydatki poniesione w sprawie na rachunek tegoż Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł adw. M. J. obrońca oskarżonego B. W., zaskarżając wyrok w całości, zarzucając:

1. naruszenie przepisów postępowania, a to art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. art. 7 k.p.k., art. 92 k.p.k. i art. 410 k.p.k., które mogło mieć wpływ na treść orzeczenia, poprzez przekroczenie zasad swobodnej oceny dowodów i dowolną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego, w warunkach braku obiektywizmu procesowego i bez jego wszechstronnego rozważenia poprzez:

a) uznanie, że zeznania świadka T. L. są wiarygodne między innymi z tego powodu, że świadek znał się z oskarżonym, wiedział gdzie on mieszka i miał zapisany jego numer telefonu, podczas gdy z okoliczności powyższych nie wynika nic innego niż tylko to, że osoby te się znały;

b) przyjęcie, że świadek T. L. mógł zapamiętać szczegóły wszystkich transakcji, w tym również tych z udziałem oskarżonego B. W. oraz podać dokładne ilości nabytych od oskarżonego środków narkotycznych, które to zdarzenia miały miejsce w przeszłości i jak wynika z relacji samego świadka mogło ich być co najmniej kilkadziesiąt, co wydaje się, biorąc pod uwagę zasady doświadczenia życiowego, niemożliwe dla przeciętnego człowieka;

c) uznanie, że zeznania świadka T. L. są wiarygodne między innymi z tego powodu, że ma je potwierdzać skazanie wyrokiem Ł. K. ps. (...) w postępowaniu przed Sądem Okręgowym w Świdnicy, podczas gdy przekonanie Sądu Rejonowego w tym zakresie zapadło wyłącznie na podstawie przedłożonego przez oskarżyciela publicznego odpisu wyroku skazującego, bez zapoznania się Sądu z aktami tejże sprawy oraz znajdującymi się w nich protokołami przesłuchania Ł. K.;

d) pominięcie dowodów świadczących niewątpliwie o istnieniu wielu źródeł zaopatrzenia świadka T. L. w narkotyki, co w zestawieniu z zakresem stawianych świadkowi w jego sprawie zarzutów karnych mogło doprowadzić do odpowiedzialności karnej oskarżonego W. z tytułu nabycia narkotyków przez świadka od innych osób, za co nie powinien on ponosić odpowiedzialności;

e) pominięcie tej części zeznań świadka, w których T. L. przyznał, że w 2014 roku nie potrzebował od oskarżonego narkotyków i nie doszło wówczas do współpracy między nimi, co prowadziłoby do wniosku, że do transakcji wówczas nie doszło,

f) pominięcie dowodów z umowy o pracę oskarżonego i załączonej do niej informacji o godzinie przybycia oskarżonego do miejsca pracy, co w zestawieniu z treścią notatki służbowej z akcji policji z dnia 25 stycznia 2017 roku prowadziłoby do logicznego wniosku, że oskarżony nie był w stanie wyjeżdżając z domu około 5.20 udać się na miejsce transakcji z oskarżonym Z., odebrać pieniądze, zawieźć je do domu i o 5.48 stawić się do pracy;

2. naruszenie przepisów postępowania, a to art. 424 kpk w zakresie w jakim Sąd Rejonowy nie wyjaśnił w uzasadnieniu kwestii związanych z przyjęciem stałego źródła dochodu oskarżonego oraz podstawy do zastosowania wobec niego przepadku na rzecz Skarbu Państwa korzyści uzyskanej z tytułu popełnienia przestępstwa;

a podnosząc powyższe zarzuty wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Kłodzku do ponownego rozpoznania.

Nadto skarżący wniósł o dopuszczenie dowodu z akt sprawy Sądu Okręgowego w Świdnicy, sygn. akt: III K 148/17 w sprawie oskarżonego Ł. K., w tym w szczególności ze znajdujących się w nich protokole przesłuchania Ł. K. z dnia 13.02.2017r. na okoliczność jego treści, w tym wskazanych w nim źródeł zaopatrzenia T. L. w narkotyki, które ten następnie przekazał Ł. K..

Apelację od powyższego wyroku wywiódł adw. J. W. obrońca oskarżonego B. W., zaskarżając wyrok w części dotyczącej oskarżonego B. W., zarzucając:

poczynienie błędnych ustaleń faktycznych w zakresie uznania, że B. W. dopuścił się wszystkich zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na wyprowadzenie takich wniosków

a podnosząc powyższy zarzut wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie B. W. od popełnienia wszystkich zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej B. W. i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania.

Wyrokiem z dnia 22 stycznia 2019 roku (sygnatura akt IV Ka 415/18) Sąd Okręgowy w Świdnicy:

I. uchylił zaskarżony wyrok wobec oskarżonego B. W. w części to jest w zakresie czynów przypisanych w punktach I i II dyspozycji i powiązanych z nimi orzeczeń z punktów IV, V i VI dyspozycji i sprawę w tym zakresie przekazał Sądowi I instancji celem ponownego rozpoznania;

II. zmienił zaskarżony wyrok wobec oskarżonego K. Z. w ten sposób, że

1. w miejsce słowa „polenienia” wpisał „popełnienia”,

2. wysokość grzywny orzeczonej w punkcie VII obniżył do 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych,

III. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok wobec oskarżonych B. W. i K. Z. utrzymał w mocy;

IV. na podstawie art. 63§1 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonego B. W. w punkcie III dyspozycji zaskarżonego wyroku kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania od 25.01.2017 roku do 22.01.2019 roku przyjmując, iż jeden dzień tymczasowego aresztowania równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

V. zwolnił oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym, zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

Wyrokiem z dnia 4 lipca 2019 roku (sygnatura akt V KS 18/19) Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok w części uchylającej wyrok Sądu Rejonowego w Kłodzku w stosunku do B. W. i w tym zakresie przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w Świdnicy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Sąd okręgowy zważył:

Kwestionując wydane rozstrzygnięcie i podnosząc we wniesionym środku odwoławczym zarzut błędu w ustaleniach faktycznych (adw. J. W.) oraz naruszenia przepisów postępowania (adw. M. J.) skarżący obrońcy oskarżonego w

istocie negują winę i sprawstwo B. W. prezentując własne zapamiętania co do oceny dowodów jak i poczynionych w sprawie ustaleń.

Dokonując kontroli odwoławczej wydanego wyroku i dostrzegając potrzebę uzupełnienia w postępowaniu odwoławczym zebranego w sprawie niniejszej materiału dowodowego sąd okręgowy postanowił uzupełnić postępowanie dowodowe poprzez przeprowadzenie dowodu z akt spraw: Sądu Rejonowego w Świdnicy sygn. akt III K 97/18 dot. oskarżonego P. K. oraz Sądu Rejonowego w Świdnicy sygn. akt III K 64/18 na okoliczność zeznań i wyjaśnień złożonych przez T. L., O. P. oraz Ł. K. co do okoliczności związanych z obrotem środkami odurzającymi w okresie objętym zarzutami stawianymi oskarżonemu B. W..

W sprawie niniejszej całokształt zebranych dowodów poddanych wnikliwej i obiektywnej analizie oraz ocenie, zgodnej z wymogami art. 7 kpk pozwala na jednoznaczne przyjęcie, iż oskarżony B. W. jest sprawcą czynów przypisanych mu w pkt I i II części dyspozytywnej wyroku tj. czynu wyczerpującego ustawowe znamiona przestępstwa z art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 §1 k.k. w zw. z art. 12 kk, a ponadto także czynu wyczerpującego ustawowe znamiona przestępstwa z art.56 ust.1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Apelujący obrońca oskarżonego obrażę przepisów postępowania tj. art. 4 kpk, art. 5§2 kpk, art. 7 kpk, art. 92 kpk i art. 410 kpk upatruje w uznaniu, że zeznania świadka T. L. są wiarygodne między innymi z tego powodu, że świadek znał się z oskarżonym, wiedział gdzie on mieszka i miał zapisany jego numer telefonu, podczas gdy z okoliczności powyższych – w ocenie apelującego – nie wynika nic innego niż tylko to, że osoby te się znały (pkt 1a). Naruszenie wskazanych przepisów skarżący upatruje nadto w przyjęciu, że świadek T. L. mógł zapamiętać szczegóły wszystkich transakcji, w tym również tych z udziałem oskarżonego B. W. oraz podać dokładne ilości nabytych od oskarżonego środków narkotycznych, które to zdarzenia miały miejsce w przeszłości i jak wynika z relacji samego świadka mogło ich być co najmniej kilkadziesiąt co – zdaniem skarżącego – wydaje się, biorąc pod uwagę zasady doświadczenia życiowego, niemożliwe dla przeciętnego człowieka (pkt 1b).

Rozpatrując wyrażane w powyższym zakresie stanowisko na początku przedstawianych rozważań poczynić należy uwagę natury ogólnej, zwrócić bowiem należy uwagę, iż zdolności - sprawność do zapamiętywania, przechowywania w pamięci różnych informacji jest kwestią indywidualną dla każdego człowieka a zasoby pamięciowe dotyczą osobistych doświadczeń danej osoby. Nie sposób przy tym nie zauważyć, iż T. L. był wielokrotnie przesłuchiwany - w toku prowadzonych postępowań karnych odnośnie kwestii dotyczących handlu i obrotu środkami narkotycznymi – w tym aspektów dotyczących m.in. ilości i rodzaju tych środków jak również osób z którymi w tym zakresie nawiązywał on współpracę (osób od których kupował te substancje jak również ich nabywców) – a wnikliwa, staranna analiza wypowiedzi procesowych T. L. wskazuje, iż wymieniony za każdym razem, w swoich relacjach w sposób jednakowy odnosił się do tych samych okoliczności, a prezentowane w powyższym zakresie tezy są koherentne tak z wypowiedziami procesowymi O.W.jak i innych osób z którymi wymieniony współpracował, np. O. P. - czy też Ł. K. (a do wypowiedzi i stanowiska tych osób sąd okręgowy – rozpatrując apelacje - odniesie się szerzej w dalszej części uzasadnienia). Analiza wypowiedzi procesowych T. L., wskazuje, iż starał się on przekazać w sposób uporządkowany oraz systematyczny posiadaną w danych aspektach wiedzę, informacje którymi dysponował. Zważyć przy tym dodatkowo także należy, iż T. L. swoje wyjaśnienia potwierdził będąc przesłuchiwany jako świadek w przedmiotowej sprawie. Zasadnym pozostaje jednocześnie zwrócić uwagę na czasokres czynów (opisanych w pkt 1 oraz w pkt 2 aktu oskarżenia), a których popełnienie zarzucono B. W. tj. okres od wiosny 2015 roku do początku czerwca 2016 roku (czyn z pkt 1) oraz blżej nieustalony okres 2014 roku (czyn z pkt 2), wspomnieć przy tym także należy, iż jak wynika z akt T. L. został zatrzymany w dniu 09.06.2016 roku - w swoich wypowiedziach (a dotyczących czynów zarzucanych oskarżonemu B. W.) T. L. odnosił się zatem do zdarzeń, zajęć nie bardzo odległych w czasie.

W sprawie niewątpliwym pozostaje, iż oskarżony B. W. oraz T. L. znali się – powyższej okoliczności nie zanegował nawet sam oskarżony w złożonych wyjaśnieniach zaprzeczając jednakże aby miał brać udział w handlu środkami narkotycznymi z wymienionym. Rozpatrując prezentowane w apelacjach tezy zasadnym pozostaje zauważyć, iż T. L. – nie tylko miał wiedzę odnośnie miejsca zamieszkania B. W., (sygnalizując w swojej relacji także aspekty odnoszące

się do uprzednio wykonywanych przez wymienionego prac, zajęć), jak i znał numeru telefonu użytkowanego przez B. W., ale także znał jego pseudonim (...) - i w ten właśnie sposób opisany został (w telefonie użytkowanym przez T. L.) – numer telefonu tego oskarżonego. W swojej relacji T. L. m.in. wskazywał, iż ujawnioną u niego marihuanę posiadał właśnie od osoby o pseudonimie (...) i ten mężczyzna ma na imię B. i jest z K., symptomatycznym przy tym także pozostaje, iż wskazywał on nadto m.in. także okoliczność, iż opisywana osoba posiadała – i przyjechała na spotkanie – konkretnym modelem samochodu, B. (...) koloru wiśniowego o nr rej. rozpoczynających się od (...), jak i wskazując – w trakcie eksperymentu procesowego – miejsce zamieszkania tej osoby w K., a ponadto także rozpoznając w czasie okazania na zdjęciu B. W..

Odnutowania wymaga, iż w sprawie ustalono numery telefonów które użytkowane były przez B. W. (tj. (...) oraz (...)).

Kwestionując sprawstwo oskarżonego apelujący podnosi, iż z przedłożonej w sprawie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych wynika, że B. W. zawarł z operatorem umowę dopiero 19.02.2015 roku i mógł on dysponować numerem (...) dopiero od tej daty, odnośnie natomiast numeru (...) skarżący szczególnie mocno eksponuje, iż pierwsze logowanie tego numeru miało miejsce w dniu 12 maja 2016 roku.

Rozważając zagadnienia odnoszące się do kontaktów telefonicznych między T. L. a oskarżonym B. W. zwrócić należy uwagę na kilka istotnych aspektów, a mianowicie:

- z telefonu o nr (...) (w okresie od 2016.04.01 do 2016.07.19) wykonywane były, jak i otrzymywane wielokrotnie, połączenia z telefonem o nr (...) który to numer telefonu – co wymaga zaakcentowania - był użytkowany przez T. L.. Zaznaczenia przy tym jednocześnie wymaga, iż (w okresie od 2015.10.01 do 2015.12.16) z numerem (...) (również użytkowanym przez T. L.) wykonywane były - jak i otrzymywane wielokrotnie połączenia z telefonem o numerze (...) (a którym to numer telefonu był użytkowany przez oskarżonego B. W.);

- z telefonu o numerze (...) (w okresie od 2016.03.01 do 2016.06.16) wykonywane były jak i otrzymywane, połączenia z telefonem o numerze (...) użytkowanym przez T. L., nie sposób przy tym nie zwrócić uwagi na aktywność w tym czasie pomiędzy tymi numerami (w tym rozmowy głosowe, próby połączeń czy SMS), a co wskazuje, iż kontakt pomiędzy tymi osobami zdecydowanie nie był przypadkowy.

- zaznaczyć ponadto należy, iż z telefonu o numerze (...) (w okresie od 2016.03.01 do 2016.06.16) wykonywane były próby połączenia z telefonem o numerze (...) użytkowanym także przez T. L.,

Kwestionując sprawstwo oskarżonego skarżący obrońca oskarżonego w uzasadnieniu apelacji wyraża m.in. stanowisko, iż cyt. „co się tyczy numeru (...) to mamy w tym przypadku do czynienia ze wzajemnie rozbieżnymi informacjami albowiem z treści notatki urzędowej z dnia 24 czerwca 2017 roku, którą złożył oskarżyciel publiczny na rozprawie a Sąd Rejonowy dopuścił jako dowód w sprawie, wynikałoby, iż pierwsze logowanie przy użyciu tego numeru (...) miało miejsce w dniu 12 maja 2016 roku, co prowadzić musi do wniosku, że przed tą datą oskarżony nie mógł korzystać z tego numeru”. Czyniąc powyższe uwagi skarżący konkluduje, iż cyt. „Zestawienie powyższych okoliczności dowodzić musi, że jawny materiał dowodowy, który miałyby potwierdzić sprawstwo oskarżonego B. W., zwłaszcza dotyczącej jego relacji i kontaktów ze świadkiem T. L., był co najmniej w sposób wątpliwy gromadzony i nie sposób na jego podstawie czynić, zwłaszcza niekorzystnych dla oskarżonego, ustaleń faktycznych”. Odnosząc się do przedstawionych tez stwierdzić należy, iż podnoszona przez apelującego sprzeczność jest jedynie pozorna. Zauważyć w tym miejscu należy, iż z jak wskazano w treści powyższego dokumentu z danych przesłanych przez operatora wynika, iż numer (...) był kartą typu (...) i wówczas nie był na nikogo zarejestrowany. Odnutowania nadto wymaga, iż telefon ten był aktywny od 11.12.2015 roku. Zwrócić przy tym należy uwagę, iż jakkolwiek w dokumencie odnośnie logowania się powyższego telefonu znajduje się zapis - pierwsze logowanie 2016.05.12 - to jednakże jednocześnie wskazano także długość i szerokość geograficzną tj. (...), (...) – dane dotyczące konkretnego miejsca ((...), (...)-(...) K.), a co pomija już w swojej argumentacji apelujący. Z treści całego tego dokumentu wynika, iż wskazany zapis - pierwsze logowanie odnosiło się do pierwszego logowania tego numeru telefonu w stacji bazowej w tym konkretnym miejscu, nie zaś do pierwszego logowania tego telefonu w ogóle.

Zasadnym pozostaje nadto zaznaczyć, iż sama tylko okoliczność, że do pierwszego logowania (...) - w powyższym miejscu - (18:04:53 Szer. geogr. (...)Dług. geogr. (...)) miało dojść w dniu 12 maja 2016r. nie sprzeciwia się poczynionym w sprawie tej ustaleniom, z całokształtu zebranych oraz swobodnie ocenionych dowodów wynika bowiem, iż B. W. i T. L. znali się, mieli ze sobą kontakt, a T. L. miał wiedzę - jak wskazano już powyżej - m.in. odnośnie miejsce zamieszkania oskarżonego B. W..

Podnosząc zarzut naruszenia art. 4 kpk, art. 5§2 kpk, art. 7 kpk, art. 92 kpk i art. 410 kpk apelujący obrazę tych przepisów upatruje także w uznaniu, że zeznania świadka T. L. są wiarygodne między innymi z tego powodu, że ma je potwierdzać skazanie wyrokiem Ł. K. ps. (...) w postępowaniu przed Sądem Okręgowym w Świdnicy, podczas gdy przekonanie Sądu Rejonowego w tym zakresie zapadło wyłącznie - jak podnosi skarżący - na podstawie przedłożonego przez oskarżyciela publicznego odpisu wyroku skazującego, bez zapoznania się Sądu z aktami tejże sprawy oraz znajdującymi się w nich protokołami przesłuchania Ł. K. (pkt. 1c), a nadto także pominięciu dowodów świadczących niewątpliwie o istnieniu wielu źródeł zaopatrzenia świadka T. L. w narkotyki, co w zestawieniu z zakresem stawianych świadkowi w jego sprawie zarzutów karnych - zdaniem apelującego obrońcy - mogło doprowadzić do odpowiedzialności karnej oskarżonego W. z tytułu nabycia narkotyków przez świadka od innych osób, za co nie powinien on ponosić odpowiedzialności (pkt 1d).

W argumentacji przedstawionej na poparcie wyrażanych tez skarżący stwierdza m.in., iż cyt. „trudno również zaakceptować stanowisko Sądu Rejonowego, który jako okoliczność potwierdzającą prawdziwość zeznań św. T. L. powołuje się na zapadły w sprawie Sądu Okręgowego w Świdnicy wyrok z dnia 29 stycznia 2018 roku (sygn. akt III K 148/17) dotyczący Ł. K. ps. (...). Dowód ten poza faktem dobrowolnego poddania się karze i skazania Ł. K. nie może stanowić podstawy do dokonania jakichkolwiek ustaleń w odniesieniu do oskarżonego B. W., tym bardziej jeśli się weźmie pod uwagę to, że osoby te nie mogły się znać, a świadek T. L., jak sam zeznał w sprawie miał poza oskarżonym W. również inne źródła dostaw narkotyków. Sąd Rejonowy czyni zatem w tym zakresie ustalenia wyłącznie w oparciu o informacje o skazaniu, nie znając de facto akt tejże sprawy, w tym protokołów przesłuchań Ł. K.. Dopiero wiedza w tym zakresie pozwoliłaby na formułowanie jakichkolwiek ocen co do tego dowodu i w konsekwencji również w odniesieniu do oskarżonego W.”. Prezentując powyższe stanowisko apelujący czyni ponadto uwagi, iż cyt. „w tym miejscu należy podkreślić, że na etapie postępowania przygotowawczego, tj. przed wydaniem postanowienia o wyłączeniu materiałów sprawy oskarżonych W. i Z., obrońca oskarżonego zapoznał się z aktami sprawy w prokuraturze. W aktach znajdował się również protokół przesłuchania z dnia 13 lutego 2017 roku w charakterze podejrzanego Ł. K.. Podejrzanym ten przyznał się do zarzucanych mu czynów i wyjaśnił co do okoliczności obrotu narkotykami z T. L.. Z treści tych wyjaśnień wynikało również, że ta współpraca rozpoczęła się pod koniec 2015 roku, zaś T. L. miał proponować Ł. K. aby ten w celu uzyskania niższej ceny narkotyku, miał jechać z nim do Czech skąd „oni to przywożą”. Treść tych wyjaśnień pozostaje w rażącej sprzeczności z treścią zeznań św. T. L., który utrzymywał, że wszystkie nabyte od oskarżonego narkotyki sprzedawał Ł. K.. Nie wiadomo zatem która relacja w tej sytuacji jest prawdziwa, a jej rozstrzygnięcie miałyby niewątpliwie istotny wpływ w niniejszej sprawie”.

Rozpoznając prezentowane stanowisko wskazać należy, iż - jak zasygnalizowano już powyżej - sąd odwoławczy dostrzegając konieczność uzupełnienia materiału dowodowego dopuścił w postępowaniu odwoławczym dowód z akt spraw: Sądu Rejonowego w Świdnicy sygn. akt III K 97/18 dot. oskarżonego P. K. oraz Sądu Rejonowego w Świdnicy sygn. akt III K 64/18 na okoliczność zeznań i wyjaśnień złożonych przez T. L., O. P. oraz Ł. K. co do okoliczności związanych z obrotem środkami odurzającymi w okresie objętym zarzutami stawianymi oskarżonemu B. W..

W świetle materiału dowodowego ocenionego swobodnie nie budzi wątpliwości, iż T. L. zajmował się handlem narkotykami (współpracując m.in. z Ł. K.), a jednym z jego kontrahentów był również oskarżony B. W., w czasie zaś gdy wymieniony T. L. przebywał za granicą w 2016r. transakcje w jego imieniu przeprowadzał O. P.. Powyższe wynika m.in. z wypowiedzi procesowych T. L.. Zaznaczenia dodatkowo w tym miejscu wymaga, iż w swoich wyjaśnieniach złożonych w sprawie III K 149/17 na rozprawie głównej w dniu 25 maja 2018 roku O. P. przyznał się do zarzucanego czynu wskazując m.in., iż cyt. „chciałem powiedzieć, że w całości przyznaję się do zarzucanego czynu a te różnice, które wynikają z moich wyjaśnień i T. L. nie są takie jak mówiłem wcześniej, a są takie jak mówił T. L.. Całkowicie

dobrowolnie poddają się karze.” podając nadto m.in., iż „faktycznie to, że byłem świadkiem w tamtej sprawie, cała tamta sprawa i skazanie W. to rzutowało na mój stres i nerwy związane z tą sprawą” (k. 275). O. P. w sprawie tej (sygn. akt III K 149/17) dobrowolnie poddał się karze, a po wyłączeniu przez sąd orzekający na podstawie art. 34§3 kpk do odrębnego rozpoznania sprawę oskarżonych T. L., K. K., P. P. oraz O. P. i prowadzonego pod sygn. akt III K 64/18, na rozprawie głównej w dniu 19 lipca 2018 roku w sprawie sygn. akt III K 64/18 O. P. podtrzymał złożony wcześniej wniosek o dobrowolne poddanie się karze. Procedując w sprawie Sąd Okręgowy na podstawie art. 387§2 kpk uwzględnił wnioski oskarżonych T. L., P. P., O. P. i K.K.o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy albowiem okoliczności popełnienia przez nich zarzucanych im przestępstw i ich wina nie budzą wątpliwości, a cele postępowania zostaną osiągnięte pomimo nie przeprowadzenia rozprawy ponadto wnioskom tym nie sprzeciwił się prokurator. Odnotowania wymaga, iż w pkt. VII części dyspozytywnej wyroku z dnia 19 lipca 2018 roku Sądu Okręgowego w Świdnicy (sygn. akt III K 64/18) O. P. uznany został za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt V części wstępnej wyroku, to jest czynu z art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 56 ust. 3 tej ustawy przy zastosowaniu art. 60§3 i 4 i §6 pkt 3 kk wymierzono mu karę 1 roku i 11 miesięcy pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 39 pkt 7 kk w zw. z art. 60§7 kk orzeczono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa świadczenie pieniężne w kwocie 3000 złotych, w pkt VIII części dyspozytywnej wyroku na podstawie art. 33§2 kk orzeczono wobec O. P. karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 100 zł, a w pkt IX części dyspozytywnej na podstawie art. 60§5 kk wykonanie orzeczonej wobec O. P. kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 4 lata, zaś na podstawie art. 73§1 kk i art. 72§1 pkt 1 kk oddano go w tym okresie pod dozór kuratora sądowego oraz zobowiązano do informowania Sądu o przebiegu okresu próby co 6 miesięcy. Przypomnieć w tym miejscu zaś należy, iż wymieniony O. P. w powyższej sprawie oskarżony był o to, że w okresie marzec – kwiecień 2016r. w D., K., K. i innych nieustalonych miejscach woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z T. L. uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 3 kg nabywając ją od ustalonej osoby w cenie 19.000 zł za kilogram, a następnie sprzedając dwóm ustalonym osobom w cenie 21.000 zł za kilogram celem dalszej odsprzedaży, tj. czyn z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk.

Rozpatrując apelacje zauważyć nadto także należy, iż analiza wypowiedzi procesowych Ł. K. ps. (...) odnoszących się do handlu narkotykami wskazuje, iż te wyjaśnienia pozostają koherentne z relacją przedstawioną przez T. L.. Skoro zaś w przedstawionej argumentacji obrońca oskarżonego odwołuje się do wyjaśnień wymienionego to wskazać należy treść tych wyjaśnień złożonych przez Ł. K. w dniu 13 lutego 2017 roku w Prokuraturze Okręgowej w Gliwicach (Sygn. akt PO V Ds. 22.2016), mianowicie Ł. K. odnosząc się do okoliczności związanych z handlem środkami narkotycznymi i współpracy z T. L. w swoich wyjaśnieniach opisując kontakty i spotkania z T. L. a związane z handlem narkotykami podał m.in., iż cyt. „podczas tej rozmowy on potwierdził mi, że oni to przywożą z Czech, ten drugi chłopak się nie odzywał”. Zwrócić w tym miejscu należy uwagę, odnosząc się do wyrażanych przez skarżącego obrońcę zapatrywań, iż w tej relacji zawarte zostało ogólne wskazanie, iż oni przywożą to z Czech. Powyższa wypowiedz nie sprzeciwia się – wbrew odmiennym zapatrywaniom apelującego - poczynionym ustaleniom. W świetle całokształtu materiału dowodowego niewątpliwym pozostaje, iż ta substancja (marihuana) pochodziła - była przywożona z Czech. Złożone w tym zakresie przez Ł. K. wyjaśnienia – eksponowane przez skarżącego – należy odczytywać łącznie z innymi dowodami w tym m.in. relacjami T. L., wskazać zaś w tym miejscu należy chociażby na wyjaśnienia T. L. złożone w dniu 10 czerwca 2016r. w których m.in. podał on, iż cyt. „jeśli chodzi o ujawnioną u mnie marihuanę to mam ją od (...) - mężczyzny o imieniu B.. On jest z K.” (...) „ja do niego zadzwoniłem, że potrzebuję marihuany. Miałem na nią kupca chłopaka ze Ś. o ksywie (...). Mam go tak zapisanego w telefonie B. powiedział, że ma. Wtedy kupiłem od niego kilogram czeskiej marihuany w cenie 18.000 zł”. Zważyć również należy, iż także w wyjaśnieniach z dnia 23.01.2017r. T. L. wskazał, iż substancje te – marihuana, którymi następnie dysponowała osoba o ps. (...) i które on (T. L.) kupował od wymienionego przywożona była z Czech. Sygnalizowana przez apelującego wypowiedz Ł. K., jak i uwagi przedstawione przez O.W. w złożonych wyjaśnieniach (a do których odnosi się obrońca oskarżonego) – dotyczyły niewątpliwie kwestii związanych generalnie ze źródłem pochodzenia danej substancji – marihuany, bez precyzyjnego określenia przez wymienionego - w powyższym zakresie – w rozmowie z tymi osobami, kwestii związanych z zakupem i dostarczeniem

tych narkotyków, w tym zwłaszcza od kogo dokładnie osoba uczestnicząca w tym procederze posiadała te środki, zwłaszcza, iż T. L. mógł wtedy sam nie być zainteresowany udzielaniem takich precyzyjnych informacji.

Rozpatrując apelacje zwrócić nadto należy uwagę na inne wypowiedzi Ł. K. w których odnosił się on do kwestii handlu narkotykami, w tym osób uczestniczących w tym procederze, a mianowicie nie sposób w tym miejscu nie wskazać, iż wymieniony w swoich wyjaśnieniach podał m.in. także, iż „do tych transakcji zaliczam też dwa spotkania z tym jego współnikiem, bo w lutym 2016r. on przyjechał znowu z nim na spotkanie i powiedział, że w marcu wyjeżdża do Tajlandii i wtedy będą spotykał się z tym jego współnikiem. Nie wiem jednak jak on się nazywał. Ja nie miałem go wpisanego w telefon. (k. 40 akt III K 64/18 Sądu Okręgowego w Świdnicy). Mając na uwadze treść wypowiedzi T. L. w powyższym zakresie jak również całokształt relacji Ł. K. zasadnym pozostaje uznanie, iż brak jest w nich sprzeczności a które nakazywałyby powzięcie wątpliwości co do wiarygodności tych relacji - a sugestie skarżącego o rażącej sprzeczności treści wyjaśnień Ł. K. z zeznaniami T. L. nie okazały się zasadne.

Wyrażając pogląd o naruszeniu art. 4 kpk, art. 5§2 kpk, art. 7 kpk, art. 92 kpk i art. 410 kpk skarżący obrońca oskarżonego naruszenie tych przepisów upatrując ponadto w pominięciu tej części zeznań świadka, w których T. L. przyznał, że w 2014r. nie potrzebował od oskarżonego narkotyków i nie doszło wówczas do współpracy między nimi, co prowadziłyby do wniosku, że do transakcji wówczas nie doszło (pkt. 1e), w uzasadnieniu apelacji czyniąc uwagi, iż cyt. „jako naruszające zasadę swobodnej oceny dowodów należy uznać te ustalenia Sądu, które doprowadziły do uznania oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu polegającego na sprzedaży T. L. marihuany w 2014 roku. Rozstrzygnięcie w tym zakresie zapadło z pominięciem w szczególności przesłuchania T. L. z dnia 23 stycznia 2017 roku, w którym ten przyznał, że oskarżony w 2014 roku, a więc w okresie za jaki stawiane są zarzuty, oskarżony nie był chętny do współpracy a on sam (tj. T. L.) nie potrzebował od oskarżonego narkotyków”. Prezentując powyższe stanowisko skarżący konkluduje, iż cyt. „w tej sytuacji trudno racjonalnie wytłumaczyć uznanie oskarżonego za winnego popełnienia czynów w 2014 roku skoro do współpracy wówczas żadnej nie doszło. Jeżeli jednak świadek L. w innym przesłuchaniu zeznał odmiennie, to obowiązkiem Sądu było wyjaśnienie zachodzących w tym zakresie różnic, czego nie dokonano”. Odnosząc się do powyższych wywodów zauważyć należy, iż apelujący zarzucając naruszenie swobodnej oceny dowodów sam wybiórczo odnosi się do zebranych dowodów. Powołując się na wyjaśnienia T. L. złożone w dniu 23 stycznia 2017 roku obrońca B. W. opiera się jedynie na pewnych, selektywnie wybranych oraz wyrwanych z kontekstu całokształtu wypowiedzi T. L. słowach. Zwrócić w tym miejscu należy zaś uwagę, iż T. L. składając wyjaśnienia w dniu 23.01.2017 roku w swojej relacji podał m.in. cyt. „w uzupełnieniu wyjaśnień odnoszących się do tego co powiedziałem na temat handlu z (...), tzn. był moim głównym dostawcą. Poznałem go wiele lat temu, natomiast zacząłem od niego znaczne ilości od wiosny 2015r., wcześniej w 2014r. raz kupiłem 200 lub 300g marihuany, wtedy nie był chętny do współpracy, a nie potrzebowałem od niego. Pamiętam, że jak kupowałem od niego w 2014r. to mój pies był chory”. (...) „w 2015r. wiosną, jak poznałem Ł. (K.), to zacząłem kupować znaczne ilości od (...)”. Analizując całokształt wypowiedzi procesowych T. L. przedstawionych do protokołów przesłuchania podejrzanego z dnia 23.01.2017 roku (k. 63-64 oraz k. 65-67) stwierdzić należy, iż z wyjaśnień tych w żaden sposób nie wynika, iż w 2014r. nie doszło do żadnej transakcji związanej z handlem narkotykami pomiędzy B. W. a T. L. – jak stara się to przedstawić apelujący. Zważyć należy, iż sformułowania do których odwołuje się obrońca oskarżonego, prezentowane były w tych wypowiedziach T. L. w których wymieniony odnosił się przy tym jednocześnie do czasookresu gdy wymieniony nabywał od tego oskarżonego B. W. znaczne ilości narkotyków, a odnośnie tej jednej transakcji z 2014 roku wskazując nie tylko, iż miało to miejsce właśnie w 2014r. lecz także rodzaj zakupionego narkotyku a także odnosząc się do ilości tego środka.

Naruszenie wskazanych we wniesionym środku odwoławczym przepisów postępowania skarżący obrońca upatruje nadto w pominięciu dowodów z umowy o prace oskarżonego i załączonej do niej informacji o godzinie przybycia oskarżonego do miejsca pracy, co w zestawieniu z treścią notatki służbowej z akcji policji z dnia 25 stycznia 2017 roku – w ocenie apelującego - prowadziłyby do logicznego wniosku, że oskarżony nie był w stanie wyjeżdżając z domu około 5.20 udać się na miejsce transakcji z oskarżonym Z., odebrać pieniądze, zawieźć je do domu i o 5.48 stawić się do pracy (pkt 1f).

Zważywszy, iż powyższy zarzut odnosi się do czynu, którego popełnienie zarzucono B. W. w pkt 3 aktu oskarżenia, a wyrok Sądu Rejonowego w tym zakresie jest już prawomocny odnoszenie się do powyższego zarzutu pozostaje bezprzedmiotowe.

Odnosząc się zaś do podniesionego w apelacji zarzut obrazy art. 424§1 kpk, a którego naruszenie skarżący upatruje w zakresie w jakim Sąd Rejonowy nie wyjaśnił w uzasadnieniu kwestii związanych z przyjęciem stałego źródła dochodu oskarżonego oraz podstawy do zastosowania wobec niego przepadku na rzecz Skarbu Państwa korzyści uzyskanej z tytułu popełnienia przestępstwa (pkt 2), zaznaczyć należy, iż zarzut obrazy prawa procesowego jest tylko wówczas zasadny, gdy podnoszone przez skarżącego uchybienie mogło mieć wpływ na treść wydanego rozstrzygnięcia (art. 438 pkt 2 kpk), pisemne uzasadnienie jest sporządzane natomiast już po wydaniu wyroku. Zaakcentowania nadto wymaga, iż stosownie do treści art. 455a kpk, dodanej ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r. poz. 396), jaki wszedł w życie z dniem 1 lipca 2015 roku nie można uchylić wyroku z tego powodu, że jego uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 424 kpk. Niezależnie od powyższych uwag zwrócić jednakże należy uwagę na kilka aspektów.

Zgodnie z art. 45§1 kk jeżeli sprawca osiągnął z popełnienia przestępstwa, chociażby pośrednio, korzyść majątkową niepodlegającą przepadkowi przedmiotów wymienionych w art. 44§1 lub 6, sąd orzeka przepadek takiej korzyści albo jej równowartości. Przepadku nie orzeka się w całości lub w części, jeżeli korzyść lub jej równowartość podlega zwrotowi pokrzywdzonemu lub innemu podmiotowi. Warto w tym miejscu wskazać, iż jak zaznacza się w praktyce orzeczniczej podlegająca przepadkowi równowartość korzyści majątkowej, którą sprawca osiągnął z popełnienia przestępstwa (stypizowanego w przepisach ustawy z 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii) w rozumieniu przepisu art. 45§1 k.k., to nie osiągnięty przez niego zysk łączący się z pomniejszeniem przysporzenia majątku o koszty jego uzyskania, a ekwiwalent wyrażony pieniężnie, odpowiadający kwocie, rzeczy lub prawu uzyskanych ze zbycia, precyzyjnie określonego w przypisanym mu czynie, środka odurzającego lub psychotropowego (por. Wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 29 czerwca 2018 roku II Aka 28/18). Zaznaczenia dodatkowo wymaga, iż jak wskazuje się sprawca czyni z popełnienia przestępstwa swe stałe źródło dochodu (art. 65 § 1 k.k.), gdy dopuszcza się przestępstwa wielokrotnie z pewną regularnością i z niego uzyskuje systematycznie dochód, który nie musi być jedynym ani głównym źródłem jego utrzymania. Nie jest przy tym istotne, na jaki cel sprawca przeznaczają dochód, ani pobudki którymi się kieruje (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 28 kwietnia 2016 roku II Aka 48/16), zaznaczając także, iż znamię stałego źródła dochodu wynikające z normy art. 65§1 k.k. jest zrealizowane zarówno w sytuacji, gdy działalność przestępcza jest jedynym źródłem dochodu sprawcy, jak i wówczas, gdy stanowi dodatkowe, ale regularne źródło dochodu. Nie jest istotna wysokość tego dochodu, jak również cel, na jaki przeznaczają on osiągnięty z przestępstwa korzyść majątkową. Decydujący dla oceny, czy mamy do czynienia z realizacją tego znamienia jest sposób, w jaki doszło do pozyskania tej korzyści (sprzeczny z obowiązującym porządkiem prawnym, długotrwały, powtarzalny), natomiast późniejsze przeznaczenie tych bezprawnie uzyskanych środków jest obojętne z punktu widzenia treści przepisu art. 65§1 k.k. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 7 lutego 2018 roku II Aka 94/17). W realiach niniejszej sprawy zwrócić należy uwagę, iż takie, podejmowane przez B. W., przestępcze działania – handel narkotykami - miały miejsce co należy zaznaczyć niejednokrotnie, w sposób powtarzalny, na przestrzeni wielu miesięcy albowiem od wiosny 2015 roku do czerwca 2016 roku. W związku zaś z tymi podejmowanymi przez wymienionego przestępczymi działaniami uzyskiwał on środki pieniężne. Nie sposób ponadto nie zauważyć, iż wysokość równowartości korzyści majątkowej podlegającej przepadkowi na rzecz Skarbu Państwa z przestępstw opisanych w punkcie I i III części wstępnej wyroku popełnionych przez oskarżonego ustalona została na kwotę 837.000 zł, zaznaczenia zaś przy tym wymaga, iż przyjęto jedynie wartość marihuany - przy wycenie 1 kg na kwotę 18.000 zł, nie dokonując wyceny tabletek ekstazy i amfetaminy, których ceny czarnorynkowe wahały się w różnych okresach, a nadto cenę za 1 kg wskazanego środka – marihuany przyjęto w wysokości 18.000 zł, co jest sytuacją korzystniejszą dla oskarżonego, z zeznań T. L. wynika bowiem, iż cena ta wahała się w granicach od 18.000 zł do 19.500 zł za kilogram.

Rozpatrując nadto zarzut błędu w ustaleniach faktycznych zauważyć dodatkowo należy, iż błąd taki ma miejsce wtedy, gdy sąd rozpoznający daną sprawę wyciągnie nielogiczne wnioski z ujawnionego materiału dowodowego a taka

sytuacja - odnośnie czynów przypisanych B. W. w pkt I i II dyspozycji zaskarżonego wyroku nie zaistniała. Formułując powyższy zarzut skarżący w wywiedzionym środku odwoławczym nie przedstawił merytorycznych argumentów na poparcie prezentowanego stanowiska, podejmując w istocie polemikę z prawidłowymi ustaleniami sądu rejonowego oraz przeprowadzoną oceną dowodu z wypowiedzi procesowych T. L., prezentowane zaś przez skarżącego tezy o bezkrytycznym uznaniu zeznań wymienionego za wiarygodne, nie znajdują wsparcia w dowodach sprawy. Odnośnie wyrażanych w apelacji zapatrywań co do analizy oraz oceny wypowiedzi procesowych T. L. to aktualna pozostaje w tej części argumentacja przedstawiona w niniejszym uzasadnieniu a dotycząca zarzutu naruszenia przepisów postępowania tj. 4 kpk, art. 5§2 kpk, art. 7 kpk, art. 92 kpk i art. 410 kpk. Zaznaczenia przy tym ponadto wymaga, iż argumentacja skarżącego kwestionującego w istocie ocenę dowodów i odnosząca się do korzystania przez T. L. z dobrodziejstwa przewidzianego w art. 60 k.k. bez wykazania konkretnych uchybień w sytuacji gdy te wypowiedzi procesowe wymienionego są spójne, koherentne i brak w nich istotnych sprzeczności, nie mogła osiągnąć zamierzonego rezultatu. Zwrócić ponadto należy uwagę, iż jak wskazuje się w praktyce orzecniczej kwestia "interesowności" w wykonaniu autora pomówienia stanowi tylko jeden z elementów oceny jego wiarygodności, a chęć uzyskania nadzwyczajnego złagodzenia kary w trybie art. 60 k.k., nie może być traktowana negatywnie. Kwestionowanie wiarygodności zeznań lub wyjaśnień takiej osoby tylko na tej podstawie, że depozycje te pozostają w sprzeczności z wyjaśnieniami oskarżonego lub że nie znalazły one potwierdzenia w innych dowodach, i jednocześnie podnoszenie, że osoba taka ma interes w obciążaniu innych oskarżanych, gdyż stwarza mu to szansę na uniknięcie lub istotne złagodzenie odpowiedzialności karnej, w swej istocie stanowi kwestionowanie obowiązującej regulacji prawnej (por. Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 14 marca 2018 roku II Aka 57/18).

Zważywszy, iż przedstawiona w apelacji argumentacja odnosi również się do czynu, którego popełnienie zarzucono B. W. w pkt 3 aktu oskarżenia, a wyrok Sądu Rejonowego w tym zakresie jest już prawomocny to odnoszenie się do powyższej argumentacji pozostaje bezprzedmiotowe.

Z tych też względów utrzymano w mocy zaskarżony wyrok to jest rozstrzygnięcia zawarte w punkcie I i II części dyspozytywnej tego wyroku, na podstawie art. 85§1 kk i art. 86§1 kk połączono kary pozbawienia wolności orzeczone w punktach I i II dyspozycji i wymierzono oskarżonemu karę łączną 4 lat pozbawienia wolności, a na podstawie art. 45§1 kk orzeczone wobec oskarżonego przepadek na rzecz Skarbu Państwa kwoty 837 000,00 (osiemset trzydzieści siedem tysięcy) złotych tytułem równowartości korzyści majątkowej osiągniętej przez oskarżonego z przestępstw opisanych w punkcie I i III części wstępnej wyroku, zaś na podstawie art. 63§1 kk zaliczono oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania od 25 stycznia 2019 roku do 28 maja 2019 roku.

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego, należnych Skarbowi Państwa, orzeczono na podstawie art. 624§1 kpk zwalniając oskarżonego od ponoszenia tych kosztów zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.